

Pauljucsák Péter

DAGÁLY

a víz
amit tengernek hazudtál
hallgatásod
fémlemezén csillog

a felcsapódó permet
hideg verejtékében nézzük
ahogy a horizont kése
a Napba vág

ködös vagyok
mint egy kór
nem tudsz rólam

én is csak
a levegő tükrére karcolt
napok mögött látom

egy arc
ráncainak gödrét
ahová

a nappalok az éjszakák
és az elhallgatott szavak
testét dobálják

APÁLY

ezen a sziklán álltunk
amikor az arcod
a tengerbe esett

te már nem láttad

hínárujjak nyúltak érte
és a víz borzalmas árnyainak
leplébe tekerték

azóta sem tudom
kit kísértem haza

ÉRKEZÉS

miután ledobtak
és krátert ütöttél
elhúzódott lábadtól a tenger

csak egy darabot hagytál
a Napból

így a villanás töredezett
krómfényében néztük ahogy

a mederbe gyűlt savas vízből
iszol
és eloltod égő szárnyad

mikor magadhoz húztál
csápjaiddal

arra gondoltam
angyal is lehettél volna